

башиния си оркестъръ започва да свири и контрабасъ, 1920 постъпва въ Софийската музикална академия, която свършва 1923. Сжщата година се явява на конкурсъ, урежданъ отъ М. Н. П., и получава държавна стипендия — за Парижката консерватория, дето известниятъ солистъ-контрабасистъ Едуардъ Нани е билъ неговъ учителъ. Следъ свършване на консерваторията, 1926 се завръща въ България, и на 14 мартъ с. г. дава въ София първия си концертъ, дето когато започва и неговата концертна кариера. 1927 бива поканенъ отъ Берлинския Rundfunk (радио) да демонстрира италианската лъкова техника. Предъ микрофона издържа блъскава проба, и бива ангажиранъ да изпълни най-виртуознитъ си пиеси. Участвувалъ, заедно съ Панчо Владигеровъ, и въ единъ концертъ, урежданъ отъ Българската легация въ Берлинъ, критиката се отзовава най-възторжено за него, наричайки го „Паганини на контрабаса“. Получилъ ангажиментъ въ Хаванската филхармония, той не успѣва да изпълни задължението си, и поради смъртта на баща си, 1929 се завръща въ България. Сжщата година предприема голѣмо концертно пътуване, обикаляйки всички по-голѣми градове на България, като навсѣкжде е ималъ триумфаленъ успѣхъ. Отъ 1929 е преподавателъ въ Софийската музикална академия. В. е контрабасистъ съ свършена техника, красивъ и изразителенъ тонъ, разкриващъ отъ контрабаса неподозирани възможности за пѣящъ тонъ и техническа сръчностъ. Чрезъ своитѣ транскрипции на цигулкови творби за контрабасъ, той цели да изтъкне значението на контрабаса като соловъ инструментъ, както сж го изтъквали на своето време бележититѣ негови майстори — Драгонети, Ботезини и др. Отъ нѣколко такива негови транскрипции, най-ценни сж на концертитѣ: *amoll*—Вивалди *Edur*—Бахъ, втори и четвърти — Моцартови, сонатитѣ на Цезарь Франкъ и Радкеевичъ.

Вапорджиевъ, Веселинъ — братъ на горния, — виолончелистъ, род. 17 ян. 1899 въ Русе, училъ отначало при баща си, а по късно при Ив. Цибулка въ Държавната музикална академия въ София, която

свършва 1920. Следъ кратко служене като челистъ въ народната опера, заминава за Виена, учи при проф. Буксбаумъ (една година), предприема концертно пътуване въ Бразилия, Венецуела и Колумбия, и се застоява презъ 1923—24 като преподавателъ въ Колумбийската консерватория и, сжщевременно, капелмайсторъ на 7 пехотенъ полкъ. 1925—27 е въ Берлинъ, дето учи въ Академическото висше училище, следъ което втори пътъ посещава Америка — и се установява въ Куба (Хавана) като солистъ на тамошния симфониченъ оркестъръ и едновременно — учителъ по виолончелъ въ народната консерватория (1927—29). Отъ 1930 е въ Германия, кждето концертира, заедно съ известния цигулковъ виртуозъ Шугалте. В. е виолончелистъ съ красивъ тонъ, голѣма музикалностъ и темпераментъ.

Варвоглис, Мариосъ — *Varvoglis, Marios* — гръцки компонистъ, род. 1885 въ Атина, живѣлъ въ Парижъ 20 години и училъ основно музика при Венсаъ Д'Енди. Творбитѣ на В. — плодъ на чисто вдъхновение, но сятъ чъртитѣ на висшия атицизъмъ (елинизъмъ). Композиции: „Пасторална сюита“, симфонична поема „Панаиръ“ — за оркестъръ, Капричио — за виолончелъ и оркестъръ, опера „Аги Барбара“, „Следъ обѣда на любовта“ — музикаленъ актъ, единъ квартетъ и много пѣсни.

Варианта, фр. *Variante* — 1) Помалко или по-голѣмо измѣнение на единъ музикаленъ мотивъ, представено на свободния изборъ на изпълнителя. Мелодическитѣ украшения и пасажитѣ съставятъ вариантитѣ. Компонистътъ понякога самъ опредѣля избора между два В. на единъ и сжщъ пасажъ, което се означава съ думата *ossia*. В-тъ се пишатъ или печататъ съ по-малкъ отъ обикновения шрифтъ, съ който е напечатана композицията. 2) Терминъ, въведенъ отъ Хуго Риманъ въ неговитѣ теоретични съчинения, съ който — чрезъ промѣната на терцата (голѣма вмѣсто малка, — малка вмѣсто голѣма) се отбелѣзва измѣнената *Dur* форма на тониката на минорната тоналностъ, или *Moll* форма на тази (тониката) на мажорната тоналностъ.